

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 17 lipca 1958 r.

w sprawie gospodarowania drewnem używanym i odpadami drzewnymi w jednostkach gospodarki społecznej.

Na podstawie art. 1 ust. 2 i art. 3 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1956 r. w sprawie zakresu działania Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego (Dz. U. Nr 30, poz. 141) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zakłady gospodarki społecznej, zwane dalej „zakładami”, obowiązane są prowadzić racjonalną gospodarkę drewnem używanym nadającym się do dalszego użytkowania, tj. pozyskiwanym z rozbiórki i wymiany wszelkiego rodzaju konstrukcji, jak np. z rozbiórki starych budynków, mostów, wagonów kolejowych, używane podkłady kolejowe, słupy teletechniczne i energetyczne, oraz prowadzić racjonalną gospodarkę odpadami drzewnymi powstałymi w związku z przerobem lub użyciem drewna w tych zakładach.

2. W celu wykonania obowiązku wynikającego z ust. 1 zakłady prowadzą ewidencję materiałową drewna używanego i odpadów drzewnych.

§ 2. 1. Drewno używane oraz odpady drzewne, które w danym zakładzie nie nadają się na cele produkcyjne, lecz mogą być wykorzystane na te cele w innych zakładach społecznych lub nie społecznych oraz przez indywidualnych rzemieślników i innych drobnych wytwórców, należy zgłosić organowi do spraw przemysłowych prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej w celu wskazania nabywcy, który zużyje je wyłącznie na cele produkcyjne.

2. Umowę kupna-sprzedaży zawiera nabywca z zakładem, który zgłosił drewno używane lub odpady drzewne do sprzedaży.

§ 3. 1. Zakład, który nie zużyje posiadanego drewna używanego lub odpadów drzewnych na cele produkcyjne oraz któremu nie zostanie wskazany na nie nabywca w ciągu jednego miesiąca od daty zgłoszenia tego drewna i odpadów do sprzedaży (§ 2 ust. 1), powinien przeklasyfikować je na odpady opałowe.

2. Odpady opałowe może zakład zużyć na własne potrzeby, a w szczególności:

- 1) na opał przemysłowy (spalanie w celu otrzymania różnego rodzaju energii niezbędnej dla danego zakładu),
- 2) na opał do ogrzewania pomieszczeń przemysłowych, administracyjnych i socjalnych,
- 3) na deputaty opałowe i inne świadczenia przysługujące pracownikom od zakładu.

§ 4. 1. Nadwyżki odpadów opałowych, pozostałe po zaspokojeniu potrzeb własnych (§ 3 ust. 2), zakład obowiązany jest zaoferować do skupu właściwym okręgowym przedsiębiorstwom handlu opalem.

2. Na żądanie okręgowego przedsiębiorstwa handlu opalem zakład posiadający własną bocznice kolejową obowiązany jest dostarczyć zakupione odpady opałowe koleją franco wagon stacja odbiorcza.

3. Na zlecenie okręgowego przedsiębiorstwa handlu opalem lub organu nadrzędnego tego przedsiębiorstwa zakład obowiązany jest wysłać zakupione odpady opałowe na teren innego województwa, w którym odczuwa się niedobór drewna opałowego lub materiałów podpałkowych.

4. Na podstawie porozumienia zawartego z okręgowym przedsiębiorstwem handlu opalem zakład może sprzedawać odpady opałowe miejscowej ludności w ilościach określonych w tym porozumieniu.

§ 5. Okręgowe przedsiębiorstwo handlu opalem może odmówić nabycia zaoferowanych mu odpadów opałowych (§ 4 ust. 1):

- 1) gdy znajdują się one na terenie niedostępnym dla środków transportowych,
- 2) gdy transport samochodowy odpadów jest nieopłacalny,
- 3) gdy w razie możliwości zastosowania przewozu odpadów koleją ilość ich nie wystarczy na załadowanie wagonu.

§ 6. Nadwyżki odpadów opałowych nie zakupione z powodów określonych w § 5 oraz zakupione, lecz nie odebrane w ciągu 30 dni od dnia zakupu, mogą być sprzedane innym jednostkom gospodarki społecznej i nie społecznej oraz osobom fizycznym.

§ 7. 1. Przepisy §§ 3—6 nie dotyczą trocin, wiórów, strużyn i kory nieużytkowej.

2. Nadwyżki materiałów określonych w ust. 1 mogą być sprzedawane przez zakłady we własnym zakresie działania innym jednostkom gospodarki społecznej i nie społecznej oraz osobom fizycznym.

3. W przypadku niezgłoszenia się nabywcy w ciągu 30 dni od zaoferowania do sprzedaży materiałów określonych w ust. 1 zakład może usunąć je we własnym zakresie działania.

§ 8. 1. Drewno używane i odpady drzewne objęte obowiązującymi cennikami sprzedaje się po cenach i na warunkach określonych w tych cennikach.

2. Ceny na drewno używane i odpady drzewne nie objęte obowiązującymi cennikami zatwierdzają wojewódzkie komisje cen na wniosek zakładu oferującego takie drewno i odpady do sprzedaży. Ceny te powinny być ustalane przy uwzględnieniu relacji do cen zawartych w obowiązujących cennikach.

§ 9. 1. Zarządzenie nie dotyczy drewna używanego i odpadów drzewnych rozdzielanych centralnie w ilościach ujętych planami zaopatrzenia na cele przemysłowe, jak np. wałki pohuszczarskie, zrżyny papiernicze i defibracyjne, odpady dębowe do ekstrakcji garbników.

2. Wykaz odpadów drzewnych rozdzielanych centralnie Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego podaje corocznie do wiadomości wszystkim resortom przed sporządzeniem projektów planów zaopatrzenia.

§ 10. 1. Tracą moc przepisy regulujące zagadnienia unormowane zarządzeniem, a w szczególności:

- 1) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 12 z dnia 9 stycznia 1952 r. w sprawie gospodarowania na Polskich Kolejach Państwowych używanymi podkładami i podrozjezdnicami zakwalifikowanymi do kategorii opałowych (Biuletyn PKPG Nr 4, poz. 29 i Nr 25, poz. 118),
- 2) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 314 z dnia 1 października 1952 r. w sprawie gospodarowania używanymi podkładami i podrozjezdnicami wąskotorowymi zakwalifikowanymi do kategorii opałowych oraz podkładami i podrozjezdnicami pochodzącymi z bocznic kolejowych (Biuletyn PKPG Nr 41, poz. 194),
- 3) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 273 z dnia 27 sierpnia 1952 r. w sprawie gospodarowania opałowymi odpadkami drzewnymi w jednostkach gospodarki społecznej (Biuletyn PKPG Nr 37, poz. 165).

4) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 1 marca 1955 r. w sprawie gospodarowania drewnem pozyskanym ze szupów teletechnicznych i energetycznych (Monitor Polski Nr 23, poz. 229).

2. Do materiałów określonych niniejszym zarządzeniem nie stosuje się zarządzenia Przewodniczącego Państwowej

Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie gospodarowania odpadkami w jednostkach gospodarki społecznej (Monitor Polski z 1956 r. Nr 106, poz. 1235 i z 1958 r. Nr 19, poz. 124).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: *J. Dąb-Kociol*

342

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 24 lipca 1958 r.

w sprawie ustalenia wysokości stawek należności za przejazd w celach służbowych środkiem lokomocji stanowiącym własność pracownika.

Na podstawie § 21 ust. 3 zarządzenia nr 44 Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1955 r. w sprawie zasad używania samochodów osobowych jednostek organizacyjnych administracji państwowej, gospodarki społecznej, organizacji społecznych oraz kontroli ich stosowania (Monitor Polski Nr 19, poz. 193, Nr 74, poz. 915 i Nr 116, poz. 1522) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do obliczenia przypadających — zgodnie z obowiązującymi przepisami — należności za przejazd w celach służbowych środkiem lokomocji, stanowiącym własność pracownika ustala się następujące stawki:

1) dla samochodów osobowych z silnikiem o pojemności cylindra ponad 2 litry — 1,90 zł za 1 km przebiegu;

2) dla samochodów osobowych z silnikiem o pojemności cylindra do 2 litrów — 1,60 zł za 1 km przebiegu;

3) dla motocykli bez względu na wielkość i model — 0,80 zł za 1 km przebiegu.

2. W razie użycia do przejazdów, o których mowa w ust. 1, motoroweru, obowiązuje stawka za 1 km przebiegu określona w ust. 1 pkt 3, pomniejszona o 50%.

§ 2. Traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 9 września 1955 r. w sprawie ustalenia wysokości stawek należności za przejazd własnym samochodem osobowym w celach służbowych (Monitor Polski Nr 83, poz. 993).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Komunikacji: w z. *J. Rustecki*

343

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 26 lipca 1958 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 28 listopada 1957 r. w sprawie gospodarowania służbowymi pojazdami samochodowymi i zasad ich używania.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1955 r. w sprawie używania niektórych pojazdów mechanicznych (Dz. U. z 1955 r. Nr 36, poz. 225 i z 1957 r. Nr 21, poz. 104 i Nr 49, poz. 239) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 28 listopada 1957 r. w sprawie gospodarowania służbowymi pojazdami samochodowymi i zasad ich używania (Monitor Polski Nr 98, poz. 571) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 10 ust. 1 w ostatnim zdaniu wyraz „jedynie” zastępuje się wyrazami „w zasadzie”;

2) dotychczasową treść § 19 oznacza się jako ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Pojazdy samochodowe Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej nie podlegają kontroli wykonywanej na drogach przez inspektorów gospodarki samochodowej w zakresie celowości ich używania (§ 12). Prokuratura będzie sprawować we własnym zakresie kontrolę nad stosowaniem przepisów §§ 8—11 zarządzenia”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: w z. *J. Rustecki*

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Drukarni Akcydensowej w Warszawie, ul. Tamka 3.